

«Ο κόσμος είμαστε εμείς μαζί με τους άλλους, όχι μόνοι»

Η Μαριάννα Βαρδινογιάννη αποκαλύπτει στον Διευθυντή της «ΕΣΤΙΑΣ» Μανώλη Κοττάκη άγνωστες πτυχές της ζωής της.

Παντρεύτηκε δεκαεννέα ετών. Έζησε με τον σύζυγό της, αξιωματικό του Πολεμικού Ναυτικού τότε, μία ζωή γεμάτη κυματισμούς. Τον ακολούθησε στην εξορία, όπου τον έστειλε η δικτατορία του 1967, στην Αμοργό, ενώ δεκαετίες αργότερα έζησε την αγωνία της επίθεσης που εξαπέλυσε μία τρομοκρατική οργάνωση εναντίον του. Απέκτησε πέντε παιδιά. Μετά την ενηλικίωση των δικών της παιδιών, η φροντίδα της επικεντρώθηκε στα παιδιά των άλλων. Στα παιδιά της Ελλάδος και του κόσμου όλου. Σήμερα είναι η πρώτη κυρία της χώρας. Μα, αν κοπάξεις τις φωτογραφίες από την ημέρα του γάμου της και τις συγκρίνεις με τις τωρινές, θα διαπιστώσεις πως βαθιά μέσα της δεν έχει αλλάξει. Και τότε και τώρα το βλέμμα της, η ματιά για τα πράγματα, είναι το ίδιο. «Ελλάδα είναι το βλέμμα μας, ο τρόπος που κοιτάζουμε τον κόσμο» είχε πει κάποτε η Λίνα Νικολακοπούλου. Και η ματιά της Μαριάννας Βαρδινογιάννη για τον κόσμο είναι πάντα ελληνική: Οικουμενική, Ορθόδοξη, Συμπνευστική. Στη συνέντευξη που παραχώρησε στο «ΕΣΤΙΑζω» του Δεκεμβρίου, η κυρία Βαρδινογιάννη αποκαλύπτει άγνωστες πτυχές της ζωής της. Τον δεσμό της με την πίστη και την υποσχολή της να ανάβει πάντα ένα κερί στην Εικλκπσία της Ανάστασης στα Σπάτα αλλά και στην Παναγία της Τίνου ως ένα μεγάλο ευχαριστώ για το γεγονός ότι ο

σύζυγός της, Βαρδής Βαρδινογιάννης, βγήκε αλώβητος από την επίθεση που εξαπέλυσαν οι τρομοκράτες εναντίον του εκείνο το πρωινό στη Νέα Ερυθραία. Μιλά για την καταλυτική επιρροή που έπαιξε στη διαμόρφωση του χαρακτήρα της η μητέρα της στην Ερμιόνη, την οποία θυμάται να φορά ένα μαντίλι και να βοηθά όλο τον κόσμο. Για τον Παναγιώτη, το πρώτο παιδί στο οποίο έγινε εγχείρηση μυελού των οστών το 1990 και το οποίο σήμερα ετοιμάζεται να παντρευτεί. Για την άποψή της ότι είναι λάθος ο όρος φιλανθρωπία, γιατί υποκρύπτει έπαρση. Για την πεποίθησή της ότι «ο κόσμος είμαστε εμείς μαζί με τους άλλους, όχι μόνοι».

Κυρία Βαρδινογιάννη, μετά το μεγάλο των παιδιών σας έχετε αφιερώσει τη ζωή σας στο έργο της «ΕΛΠΙΔΑΣ». Και, μάλιστα, όχι επανεναικά αλλά ουσιαστικά. Μου κάνει εντύπωση πως γνωρίζετε πάρα πολλά παιδιά και μητέρες, που έδωσαν τη μάχη και την κέρδισαν, με το μικρό τους όνομα... Εσείς ασχολείστε καθημερινώς με τους αδύναμους, τους ανήμπορους, τους καταβεβλημένους... Ποιος είναι αυτός που σας πέρασε στο DNA αυτό το δόσιμο, την αγάπη, την έγνοια για τον άνθρωπο;
Σε όλη μου τη ζωή, πιτζιδα και φάρος μου υπήρξε η μητέρα μου, η οποία με διδάξε όχι με λόγια, αλλά με το παράδειγμά της. Μία από τις πιο έντονες αναμνήσεις της παιδικής μου ηλικίας είναι η εικόνα της

μητέρας μου να προσφέρει διακριτικά και αθόρυβα στις γεπόνισσες της μικρής μου παριδας. Από μικρή, λοιπόν, έμαθα να μη βάζω στο κέντρο του κόσμου τον εαυτό μου, γιατί ο κόσμος είμαστε εμείς, ΜΑΖΙ με τους άλλους, όχι μόνοι μας. Ό, τι έχω κάνει μέχρι σήμερα στη ζωή μου, νιώθω πως ήταν καθήκον μου. Νιώθω πως είναι χρέος μου να επιστρέψω κάτι από την ευλογία που μου χάρισε ο Θεός.

Θέλετε να μας μιλήσετε λίγο περισσότερο για τον τρόπο που η μητέρα σας σφράγισε τη ζωή σας...;
Η μητέρα μου ήταν ένας άνθρωπος πολύ ξεχωριστός. Θα τολμούσα να πω πως ήταν ένας άνθρωπος πολύ μπροστά από την εποχή της, που πίστευε πολύ στην αξία της παιδείας και της μόρφωσης. Προκειμένου να εξασφαλίσει ότι θα λάμβανα την καλύτερη δυνατή μόρφωση, με έστειλε στην Αθήνα σε συγγενείς για να συνεχίσω τις σπουδές μου, φροντίζοντας να διδαχτώ συγχρόνως αγγλικά και γαλλικά, από την ηλικία των 3 ετών. Όλα αυτά για εκείνη την εποχή ήταν πολύ πρωτοποριακά, ειδικά για ένα κορίτσι! Χρόνια αργότερα, όταν έγινα και εγώ η ίδια μητέρα, μου έδωσε μία συμβουλή, την οποία τίρησα στο μεγάλο των παιδιών μου. Μου είπε: «Δώσε στα παιδιά σου φτερά για να πεταχτούν και ριζες για να ριζώσουν». Αυτή ήταν η μητέρα μου, στην οποία νιώθω ότι οφείλω πάρα πολλά.

Πλην της μητέρας σας όμως, το ότι ασχολείστε συστηματικά με την Ελληνίδα μανά μίπως συνδέεται με

το γεγονός ότι και εσείς γίνατε μανά σε νεαρά ηλικία και για εσάς δεν ήταν όλα ρόδινα στην αρχή; Και εσείς δώσατε μάχες για να μεγαλώσετε τα παιδιά σας, ούσα νυμφευμένη σε νεαρά ηλικία και σπουδάζοντας στο εξωτερικό.
Έκανα, νομίζω, αυτό που κάνει κάθε μητέρα. Προσπάθησα να προσφέρω στα παιδιά μου αγάπη και αρχές. Δεν πιστεύω πως υπάρχει μητέρα η οποία δεν δίνει τη δική της μάχη ή δεν περνά δυσκολίες στο μεγάλο των παιδιών της. Η δυσκολία, όμως, σου δίνει δύναμη. Βλέπεις τη ζωή στις σωστές της διαστάσεις. Γιατί η ζωή είναι αγώνας καθημερινός. Σίγουρα δεν θα ήμουν η ίδια γυναίκα, αν δεν είχα πέντε παιδιά, αν δεν είχα τόσο πολύ αγαπίσει τον άνδρα μου, αν δεν είχα ζήσει την εξορία του στην Αμοργό και την απόπειρα δολοφονίας του εκείνο το πρωινό, που σημάδεψε για πάντα τη ζωή μου. Και, βέβαια, θα ήμουν ένας εντελώς άλλος άνθρωπος, αν ο πόνος τόσων μανάδων κι η ελπίδα τόσων παιδιών δεν είχαν γίνει κομμάτι της ζωής μου. Ποτέ, όμως, δεν το έβαλα κάτω. Αυτό λέω πάντοτε και στα νέα κορίτσια: ποτέ να μην το βάζουν κάτω. Μπορεί η ζωή να έχει πολλές δυσκολίες, αλλά τίποτα δεν είναι αδύνατο! Τη ζωή μας εμείς την καθορίζουμε. Πρέπει να βρίσκουμε τη δύναμη και να συνεχίζουμε.

Είναι αλήθεια ότι σύντομα θα παντρευτείτε τον Παναγιώτη, ένα από τα πρώτα παιδιά της «ΕΛΠΙΔΑΣ», που δέχτηκε μόσχευμα το 1990;
Ο Παναγιώτης μας είναι το πρώτο παιδί

που δέχτηκε μόσχευμα στη «Μονάδα Μεταμόσχευσης Μυελού των Οστών», που δημιουργήθηκε από την «ΕΛΠΙΔΑ» στο Νοσοκομείο Παιδών «Η Αγία Σοφία» το 1990. Εκείνη την εποχή στη χώρα δεν υπήρχε απολύτως καμία υποδομή για τα Ελληνόπουλα που έρχονταν αντιμέτωπα με τον καρκίνο και έπρεπε να υποβληθούν σε μεταμόσχευση μυελού των οστών για να κερδίσουν τη ζωή τους. Τότε, το κόστος για να πάει ένα παιδί στις ΗΠΑ ήταν, και παραμένει, 500.000 δολάρια. Καμία ελληνική οικογένεια δεν μπορούσε να ανταπεξέλθει σε αυτό το κόστος και πολλά παιδιά χάνονταν. Αυτός ήταν και ο λόγος που δημιουργήθηκε η «ΕΛΠΙΔΑ». Για να στηρίζουμε αυτές τις οικογένειες. Το πρώτο δωρό βήμα μας ήταν η δημιουργία της «Μονάδας Μεταμόσχευσης», με 4 κρεβάτια. Στη συνέχεια προστέθηκαν άλλα 5 και σήμερα, 28 χρόνια μετά, η «ΕΛΠΙΔΑ» έχει προσφέρει στον

Ελληνικό λαό ένα ολόκληρο «Ογκολογικό Νοσοκομείο», που καλύπτει όλες τις μορφές παιδικού καρκίνου και, βέβαια, περιλαμβάνει μία υπερσύγχρονη «Μονάδα Μεταμόσχευσης Μυελού των Οστών», που πρόσφατα, μάλιστα, απέκτησε την «Ανώτατη Διεθνή Πιστοποίηση» για το υψηλό επίπεδο των υπηρεσιών της. Είναι κάτι που μας κάνει πολύ υπερήφανους και

Η «ΕΛΠΙΔΑ» έχει προσφέρει στον ελληνικό λαό ένα ολόκληρο «Ογκολογικό Νοσοκομείο», που καλύπτει όλες τις μορφές παιδικού καρκίνου και, βέβαια, περιλαμβάνει μία υπερσύγχρονη «Μονάδα Μεταμόσχευσης Μυελού των Οστών», που πρόσφατα, μάλιστα, απέκτησε την «Ανώτατη Διεθνή Πιστοποίηση» για το υψηλό επίπεδο των υπηρεσιών της

μας δίνει τη δύναμη να συνεχίσουμε στο νέο μας όραμα, που είναι η αναβάθμιση όλου του «Ογκολογικού Νοσοκομείου» σε Κέντρο Αριστείας. Δηλαδή σε κέντρο που θα διαθέτει ό, τι πιο σύγχρονο σε ιατρικό εξοπλισμό και τεχνολογία, με διεθνείς πιστοποιήσεις, που λίγα κέντρα διαθέτουν στον κόσμο. Στόχος μας, με αυτή τη νέα προσπάθεια, είναι 4 στα 4 παιδιά που νοσηλεύονται να γίνονται καλά και να επιστρέφουν στα σπίτια τους υγιή. Γιατί τίποτα δεν αξίζει περισσότερο από τα χαμόγελα των παιδιών μας που έχουν γίνει καλά και προχωρούν τη ζωή τους. Και λέω τα παιδιά «μας», γιατί κάθε ένα από αυτά τα παιδιά είναι παιδί δικό μας. Το βλέπουμε να ξαναγεννιέται και η αγάπη μας το ακολουθεί σε ολόκληρη τη ζωή του. Δεν υπάρχει, επομένως, μεγαλύτερη χαρά

και τιμή για εμένα από το να γίνω τώρα κουμπάρα στον γάμο του πρώτου παιδιού της «ΕΛΠΙΔΑΣ».

Είναι αλήθεια πως, όταν έχετε αγωνία, μπαίνετε με άδεια των ιατρών στο χειρουργείο και παρακολουθείτε επεμβάσεις;
Προσπαθώ, όσο πιο τακτικά μπορώ, να βρίσκομαι στην «Ογκολογική Μονάδα», στηρίζοντας το δύσκολο έργο των γιατρών και των νοσηλευτών μας. Ειδικά τα πρώτα χρόνια, όταν γίνονταν οι πρώτες μεταμοσχεύσεις στην Ελλάδα, η αγωνία όλων μας ήταν μεγάλη. Δεν θα ξεχάσω ποτέ τα τρεμάμενα χέρια του Καθηγητή Στέλιου Γραφάκου, όταν έκανε την πρώτη μεταμόσχευση στη χώρα. Σε εκείνα τα πρώτα χειρουργεία ήμουν εκεί, φορώντας

Η «ΕΛΠΙΔΑ» έχει προσφέρει στον ελληνικό λαό ένα ολόκληρο «Ογκολογικό Νοσοκομείο», που καλύπτει όλες τις μορφές παιδικού καρκίνου και, βέβαια, περιλαμβάνει μία υπερσύγχρονη «Μονάδα Μεταμόσχευσης Μυελού των Οστών», που πρόσφατα, μάλιστα, απέκτησε την «Ανώτατη Διεθνή Πιστοποίηση» για το υψηλό επίπεδο των υπηρεσιών της

μία ιατρική μπλουζα, θέλοντας και εγώ να δώσω δύναμη στους γιατρούς και τις οικογένειες των παιδιών. Ακόμα δεν ξεχνώ το συναίσθημα χαράς και ανακούφισης που ένοιωσα, όταν ολοκληρώθηκε η πρώτη μεταμόσχευση. Δεν μπορούσα να συγκρατήσω τα δάκρυά μου, και ήταν δάκρυα χαράς. Γιατί σόθηκε ένα παιδί, γιατί δόσαμε ζωή σε μία οικογένεια... Αλλά και για κάτι άλλο: επειδή αυτό ήταν ένα πολύ σημαντικό βήμα για τη χώρα μας και το είχαμε κάνει εμείς!

Επειδή η πατριδα μας αντιμετωπίζει δημογραφικό πρόβλημα, θέλετε να συμβουλευστείτε κάτι τα νέα ζευγάρια; Θέλετε να τους πείτε κάτι για τη δύναμη της θέλησης να νικάει τα εμπόδια; Εσείς φέρατε στη ζωή πέντε παιδιά,

και όταν νυμφευτήκατε τον αξιότιμο κύριο Βαρδινογιάννη, εκείνος ήταν αξιωματικός του Πολεμικού Ναυτικού. Θέλετε να μιλήσετε στα νέα κορίτσια για την αξία της μητρότητας;
Για εμένα, η μητρότητα είναι το υπέρτατο αγαθό, το μεγαλύτερο δώρο για μία γυναίκα. Η οικογένεια είναι για εμένα το μεγαλύτερο επίτευγμα και ακόμα και σήμερα, που τα παιδιά μου έχουν μεγαλώσει, δεν περνά ούτε μία ημέρα χωρίς να μιλήσω με όλα τους. Αυτό, βέβαια, δεν σημαίνει ότι η μητρότητα είναι και ο μόνος ρόλος μίας γυναίκας. Πιστεύω πολύ στις γυναίκες και τη δύναμή τους. Και αυτό που πάντοτε λέω στα νέα κορίτσια είναι ότι μπορούν να καταφέρουν τα πάντα. Η δημιουργία οικογένειας δεν σημαίνει ότι θα πρέπει να πάψουν να

Η «ΕΛΠΙΔΑ» έχει προσφέρει στον ελληνικό λαό ένα ολόκληρο «Ογκολογικό Νοσοκομείο», που καλύπτει όλες τις μορφές παιδικού καρκίνου και, βέβαια, περιλαμβάνει μία υπερσύγχρονη «Μονάδα Μεταμόσχευσης Μυελού των Οστών», που πρόσφατα, μάλιστα, απέκτησε την «Ανώτατη Διεθνή Πιστοποίηση» για το υψηλό επίπεδο των υπηρεσιών της

στιγμές για τον τόπο, τόσο τα παιδιά μου όσο και ο σύζυγός μου είναι πάντοτε στην πρώτη γραμμή, προκειμένου να προσφέρουμε όλοι μαζί με όποιο τρόπο μπορούμε. Για παράδειγμα, κατά τη διάρκεια των τραγικών στιγμών που έζησε η χώρα τον περσινο καλοκαίρι με τις φονικές πυρκαγιές στο Μάτι, όλη μαζί η οικογένεια είπαμε πως έπρεπε κάτι να κάνουμε. Πήραμε, λοιπόν, την πρωτοβουλία να ανακατασκευάσουμε το ιστορικό «Λύκειο Ορφανοτροφείο», στο οποίο βρίσκουν στέγη παιδιά που έχουν χάσει τους γονείς τους ή παιδιά από οικογένειες με σοβαρά κοινωνικά και οικονομικά προβλήματα, το οποίο καταστράφηκε ολοσχερώς. Πρώτη μας έννοια ήταν τα 45 παιδιά που ζούσαν εκεί και που μέσα σε λίγες στιγμές έχασαν το σπίτι τους. Προκειμένου να έχουν μία στέγη, η «Μότορ Όιλ» ανακαίνισε πλήρως το «Ζάννειο Ορφανοτροφείο» στην Κηφισιά, το οποίο ήταν κλειστό, δημιουργώντας τις κατάλληλες υποδομές για να στεγαστούν αυτά τα παιδιά. Εκεί βρίσκονται μέχρι σήμερα, σε ένα όμορφο περιβάλλον με όσο το δυνατόν καλύτερες συνθήκες. Συγχρόνως, έχουν ήδη γίνει οι πρώτες ενέργειες από την «Μότορ Όιλ», προκειμένου να ολοκληρωθούν όλες οι γραφειοκρατικές διαδικασίες

και να ανακατασκευαστεί το «Λύκειο Ίδρυμα», για να μπορέσουν τα παιδιά να επιστρέψουν το συντομότερο δυνατό. Η «Μότορ Όιλ» έχει αναλάβει συγκεκριμένα να ανακατασκευάσει: το σπίτι των παιδιών, το αναπαυτήριο, το κτίριο που φιλοξενεί τις διοικητικές υπηρεσίες, την αποθήκη τροφίμων, καθώς και να πραγματοποιήσει μέρος της αναδάσωσης. Και χαίρομαι πάρα πολύ που αυτή η πρωτοβουλία μας αγκαλιάστηκε και από την ελληνική ομογένεια. Μέσω του «The Hellenic Initiative», στο οποίο συμμετέχω ως μέλος του Διοικητικού Συμβουλίου και της Εκτελεστικής Επιτροπής, η ελληνική ομογένεια ανακοίνωσε ότι θα στηρίζει το «Λύκειο Ίδρυμα», συγκεντρώνοντας χρήματα για να καλυφθούν τυχόν επιπλέον ανάγκες του Ίδρύματος.

Μου κάνει εντύπωση πως, όταν τιμάτε κάποιον για το έργο του, όταν συναντάτε κάποιον που εκτιμάτε, όταν βλέπετε ένα παιδί που γιαιρεύτηκε στην «ΕΛΠΙΔΑ», πάντα επιδιώκετε το άγγιγμα! Αγκαλιάζετε τους ανθρώπους, τους ασπάζεστε, δεν είστε της απλής τυπικής χειραγιάς...

Μία από τις βασικές αρχές της ζωής μου ήταν πάντοτε να είμαι κοντά στους ανθρώπους. Πιστεύω βαθύταπα ότι είναι πολύ πιο σημαντικό να βρεθείς δίπλα σε εκείνους που περνούν μια δυσκολία και να τους στηρίξεις με μια αγκαλιά, ένα χαμόγελο ή μία ζεστή κουβέντα, παρά να προσφέρεις απρόσωπη οικονομικά στήριξη. Από όταν ξεκίνησε η «ΕΛΠΙΔΑ», εδώ και 28 χρόνια, επαναλαμβάνω συχνά ότι απορρήττω τον όρο «φιλανθρωπία» γιατί εμπεριέχει μία έπαρση. Ο πραγματικός «φίλος» δεν είναι απρόσωπος, δεν είναι υπεράνω, είναι στο πλευρό σου. Για αυτό πιστεύω στην έννοια της κοινωνικής αλληλεγγύης. Να είσαι δίπλα σε αυτόν που σε χρειάζεται, να ακουμπάς το πρόβλημά του, να του

Η ελληνική κοινωνία αγάλιασε το έργο μας, από την πρώτη κιόλας ημέρα. Απλοί άνθρωποι που μας εμπιστευτήκαν το υστέρημά τους, η πολιτική και η πολιτειακή ηγεσία του τόπου, μαθητές σχολείων, τα ΜΜΕ, καλλιτέχνες που στάθηκαν πλάι μας, μεγάλες εταιρείες, γιατροί, νοσηλευτές, η ελληνική ομογένεια

φορά, θα αποκτήσει πολύ σύντομα και το νοσοκομείο μας το εκκλησάκι του: θα είναι αφιερωμένο στο Γενέθλιο της Παναγίας, για να συμβολίζει το θαύμα της ζωής και να χαρίζει ελπίδα. Ξέρετε, κύριε Κοττάκι, η δολοφονική απόπειρα που έγινε εναντίον του συζύγου μου, το 1990, με συγκλόνισε. Επειδή το αναφέρετε, λοιπόν, σας λέω ότι κάθε χρόνο επισκέπτομαι την Εκκλησία της Ανάστασης στα Σπάτα και την Παναγία της Τίνου. Ανάβω ένα κερί για να ευχαριστίσω τον Χριστό και την Παναγία που προστάτησαν τον άνδρα μου εκείνο το πρωινό!

Ακούω ότι απλοί λαϊκοί άνθρωποι, όπως ο αρτοποιός που εφοδιάζει κάθε μέρα δωρεάν με ψωμί τον «Ξενώνα», βοηθάει σωτηρώς το έργο σας. Πόσοι εθελοντές, επώνυμοι και ανώνυμοι, βοηθούν το έργο της «ΕΛΠΙΔΑΣ»;
Το σπουδαιότερο δώρο αυτής της πορείας είναι η αγάπη που έχουμε δώσει και έχουμε εισπράξει. Σύσσωμη η ελληνική κοινωνία στάθηκε στο πλευρό μας και αγκαλίασε το έργο μας, από την

Στην Εκκλησία

πρώτη κιόλας ημέρα. Και για αυτό είμαι πραγματικά ευγνώμων· απλοί άνθρωποι που μας εμπιστευτήκαν το υστέρημά τους, η πολιτική και η πολιτειακά ηγεσία του τόπου, μαθητές σχολείων, τα ΜΜΕ, καλλιτέχνες που στάθηκαν πλάι μας, μεγάλες εταιρείες, γιατροί, νοσηλευτές, η ελληνική ομογένεια. Όλοι τους συνέβαλαν σε αυτό το έργο. Και αν κάτι μας έχει διδάξει αυτή η πορεία των 28 ετών είναι πως, όταν οι Έλληνες είμαστε ενωμένοι, μπορούμε να καταφέρουμε τα πάντα.

Είναι ακριβές ότι για την εισαγωγή στην «ΕΛΠΙΔΑ» για νοσηλεία δεν παιζει κανένα ρόλο η εθνικότητα, η θρησκεία, η φυλή και πως νοσηλεύονται δωρεάν, χωρίς λίστα αναμονής, παιδιά από όλο τον κόσμο χωρίς διακρίσεις;

Στον ανθρώπινο πόνο δεν μπορούν και δεν πρέπει να υπάρχουν ούτε διακρίσεις ούτε λίστες αναμονής. Στην «Ογκολογική Μονάδα Παιδών» έχουν νοσηλευτεί, εκτός από Ελληνόπουλα, παιδιά από την Αλβανία, τη Ρουμανία, τη Γεωργία, την Αλβανία, το Ιράκ, την Παλαιστίνη, τη

Σερβία, την Κύπρο και από πολλές ακόμα χώρες, χωρίς να χρειαστεί να πληρώσουν ούτε ένα ευρώ. Η «Ογκολογική Μονάδα Παιδών» είναι ίσως από τα λίγα νοσοκομεία στη χώρα όπου δεν υπάρχουν λίστες αναμονής, ενώ δέχεται ακόμα και ανασφάλιστους ασθενείς.

Πρόσφατα ανακοινώθηκε η συνεργασία της «ΕΛΠΙΔΑΣ» με την Ακαδημία Αθηνών για την υιοθέτηση ενός σύγχρονου πρωτοποριακού τρόπου πρόληψης νοσημάτων, βάσει του γονιδιώματος. Θέλετε να μας πείτε περί τίνος πρόκειται;
Η είσοδος της «ΕΛΠΙΔΑΣ» στην έρευνα για τον καρκίνο των παιδιών είναι η νέα μεγάλη εξαγγελία μας, το νέο μας όραμα, που γίνεται πραγματικότητα μέσα από τη συνεργασία μας με το « Ίδρυμα Ιατροβιολογικών Ερευνών της Ακαδημίας Αθηνών» (ΙΠΒΕΑΑ) και το εγκυρότερο Ερευνητικό Κέντρο των ΗΠΑ, το Dana-Farber Cancer Institute του Χάρβαρντ. Μέσα από αυτή τη συνεργασία, η οποία υλοποιήθηκε χάρis στην αμέριστη στήριξη

το παιδί όταν επιστρέφει στην επαρχία και η προστασία του από φαινόμενα bullying. Ποιος τα σχεδιάζει όλα αυτά; Έχετε ανάμειξη;

Είμαι τυχερή γιατί, από την πρώτη ημέρα δημιουργίας της «ΕΛΠΙΔΑΣ», είχα πάντοτε στο πλάι μου μία ομάδα δυναμικών γυναικών με σημαντική συμβολή σε αυτόν τον αγώνα, όπως και μία έμπειρη ομάδα γιατρών, νοσηλευτών, κοινωνικών λειτουργών και εθελοντών, που μας βοηθάει να κάνουμε τα οράματά μας πραγματικότητα. Το βλέμμα μας είναι πάντοτε μπροστά. Και πάντοτε προσπαθούμε να φέρουμε το καινούριο στην Ελλάδα. Όταν πριν δύο χρόνια μιλούσαμε πρώτοι για «θεραπευτικά κατασκίνωση», που μέσα από ειδικά προγράμματα άθλησης και ψυχαγωγίας ξαναδίνει στα αποθεραπευμένα παιδιά τον χαμένο τους εαυτό, τη χαμένη τους αυτοεκτίμηση, δεν μας καταλάβαινε κανείς. Μετά από δύο χρόνια εφαρμογής του προγράμματος, που με πολύ μεγάλο ενθουσιασμό υλοποίησε η νέα γενιά της «ΕΛΠΙΔΑΣ», η Επττροπή «ELPIDA

με μείζονα παγκόσμια ζητήματα, όπως η προσφυγική κρίση, η καταπολέμηση του αναλφαβητισμού, η προστασία της παγκόσμιας πολιτιστικής κληρονομιάς, υλικής και άυλης, η προστασία του περιβάλλοντος για μία βιώσιμη ανάπτυξη, το κτίσιμο ενός πολιτισμού ειρήνης και μη βίας, η προστασία των ανθρωπίνων δικαιωμάτων και της παιδικής αθωότητας, η ενδυνάμωση των γυναικών, ο σεβασμός στη διαφορετικότητα και πολλά άλλα, όπως επίσης έχουν να κάνουν με την υλοποίηση πρωτοβουλιών για μεγάλα εθνικά μας θέματα, όπως είναι η επιστροφή των γλυπτών του Παρθενώνα. Αυτό που επανέλαβα και στην πρόσφατη

Υπάρχουν μπτέρες που έχουν χάσει το παιδί τους και που έρχονται στη θεραπευτική κατασκήνωση της «ΕΛΠΙΔΑΣ» για να συνδράμουν στο έργο μας, βλέποντας στα πρόσωπα των παιδιών το δικό τους παιδί. Το μεγαλείο της ανθρώπινης ψυχής και το απόθεμα της δύναμης είναι απίστευτο

Με Ομπάμα και Παυλόπουλο

συνάντησή μου στο Παρίσι με τη Γενική Διευθύντρια της «UNESCO», κυρία Audrey Azoulay, είναι ότι η αποστολή μας είναι ένα διαρκές καθήκον. Ήδη έχει γίνει ένα πολύ μεγάλο έργο και έχουμε επιτύχει πολλά. Ωστόσο, υπάρχουν ακόμα περισσότερα που πρέπει να γίνουν. Η «Αναπτυξιακή Ατζέντα των Ηνωμένων Εθνών» για το 2030 μας δίνει την κατεύθυνση και υπογραμμίζει από πού πρέπει να ξεκινήσουμε και πού να στοχεύσουμε για να είναι το μέλλον της ανθρωπότητας βιώσιμο. Για αυτό τον λόγο, πρέπει όλοι να ενώσουμε τις δυνάμεις μας και να αγωνιστούμε, έτσι ώστε να παραδώσουμε έναν ασφαλέστερο, δικαιότερο και πιο ανθρώπινο κόσμο στη νέα γενιά.

Θα σας ξαναγυρίσω στην «ΕΛΠΙΔΑ». Τα παιδιά έχουν μεγαλύτερη αντοχή να αντιμετωπίσουν κατάματα την αλήθεια από ό, τι μεγαλύτερα;
Κάθε παιδί είναι διαφορετικό, αλλά όλα τα παιδιά κρύβουν μέσα τους μία ιδιαίτερη σοφία και μία μεγάλη δύναμη. Ακόμα και στις πιο σκοτεινές στιγμές έχουν μέσα

του μεγάλη αισιοδοξία και ελπίδα για ζωή. Πολύ συχνά τα παιδιά είναι εκείνα που δίνουν στους γονείς τους κουράγιο.

Όταν μεγαλώσει ένα παιδί της «ΕΛΠΙΔΑΣ», μπορεί να... ελπίζει πως θα το στηρίξει με υποτροφίες στις σπουδές του;
Όπως σας προανέφερα, τα παιδιά αυτά είναι για εμάς παιδιά μας. Όπως ακριβώς ένας γονιός και μία οικογένεια στηρίζει το παιδί μέχρι να μπορέσει να σταθεί στα πόδια του, αυτό ακριβώς κάνει και η «ΕΛΠΙΔΑ». Στηρίζουμε τα παιδιά μας μέχρι να μπορέσουν να σταθούν μόνοι τους: στις σπουδές τους, στην

δύσκολη. Και τη στιγμή της απώλειας έχεις δύο επιλογές: να εγκαταλείψεις ή να συνεχίσεις. Εμείς έχουμε αποφασίσει να συνεχίσουμε, γιατί αυτό είναι το χρέος μας. Και θέλω να σας πω ότι πολλές φορές είναι οι ίδιοι οι γονείς που μας δίνουν δύναμη. Υπάρχουν γονείς που έχουν χάσει τα παιδιά τους και παρ' όλα αυτά έρχονται στον «Ξενώνα», για να στηρίξουν τις οικογένειες άλλων παιδιών που νοσούν. Υπάρχουν μπτέρες που έχουν χάσει το παιδί τους και που έρχονται στη θεραπευτικά κατασκίνωση της «ΕΛΠΙΔΑΣ» για να συνδράμουν στο έργο μας, βλέποντας στα πρόσωπα των παιδιών το δικό τους παιδί. Το μεγαλείο της ανθρώπινης ψυχής και το απόθεμα της δύναμης που πολλές φορές δεν γνωρίζουμε ότι έχουμε είναι απίστευτο.

Κέντρο αντίστοιχο της «ΕΛΠΙΔΑΣ» δεν υπάρχει στην περιοχή των Βαλκανίων και της Μεσογείου. Ηγούμεθα. Μήπως η λειτουργία του έχει σχέση και με την αντίληψη που έχουμε οι Έλληνες και οι Ελληνίδες για τη ζωή;

Με τον Παναγιώτη, που θα παντρεύει (στα αριστερά της), τον Μανώλη Κοττάκι και το επιτελείο της

χρόνια μετά, σήμερα, χάρis στον αγώνα μας για ενημέρωση και ευαισθητοποίηση του κόσμου, 76.000 νέοι εθελοντές δότες μυελού των οστών έχουν προστεθεί στο εθνικό και παγκόσμιο αρχείο. Εκατοντάδες νέοι άνθρωποι έχουν βρεθεί πιθανοί δότες και 35 ανάμεσά τους έχουν σώσει αντίστοιχους ασθενείς. Ναι, με τέτοια αποτελέσματα, είμαστε ικανοποιημένοι.

Πρόσφατα λάβατε πρωτοβουλίες και για τον απόδημο ελληνισμό, οι οποίες άρχισαν να ξεδιπλώνονται με το ταξίδι σας στη Νέα Υόρκη. Θέλετε να μας μιλήσετε γι' αυτό;
Ο ελληνισμός της διασποράς είναι για εμένα, όπως έχω ξαναπει, μία ακόμη Ελλάδα. Μία Ελλάδα που εμπνέει, με ικανούς και αξίους συμπατριώτες μας, Έλληνες, με μεγάλη αγάπη για τη χώρα μας. Μιλώντας στα ταξίδια μου με τους Έλληνες του εξωτερικού, κατάλαβα πόσο πολύ θέλουν να είναι κοντά στην πατρίδα και να προσφέρουν. Έτσι γεννήθηκε το πρόγραμμά μας «Make Greece Compatible» («Κάνε την